

ADORACE VE VLAKU

PŘECE TEN ČAS NEPROZAHÁLÍM

NĚKDY JEN ODPOČÍVÁM, JINDY SE MODLÍM

Velkou část života trávím na cestách ve vlaku. Kdyby se ty hodiny nasčítaly, konečná cifra by byla v řádu roků. Naučila jsem se ten čas využívat maximálně smysluplně i příjemně.

Někdy jen odpočívám, jindy pracuju, otevřu notebook a napíšu nějaký článek, vyřídím e-maily, odpovím na smsky. Často jen pozoruju ubíhající krajinu a modlím se. Nikdo mne neruší a netuší, co dělám a jak to dělám. Mám totiž moc ráda jednu modlitbu, je i zhudebněná. V podstatě v ní jde o vyjádření úcty Ježíši přítomnému ve svatostánku. Jakmile z okénka vlaku zahlédnu věž nějakého kostela, připomenu si, kdo je fyzicky uvnitř, a hned v duchu spustím:

KLANÍM SE TI VROUCNĚ, SKRYTÝ BOŽE NÁŠ...

*Klaním se ti vroucně, skrytý Bože náš,
jenž tu ve svátosti sebe ukrýváš.*

*Zrakem, hmatem, chutí, tebe nevnímám,
a jen sluchem svým tě jistě poznávám.*

*Na kříži jsi tajil jenom božství své,
zde je také skryto člověčenství tvé.*

*V obojí však věřím celým srdcem svým,
o milost tě prosím s lotrem kajícím.*

*Rány tvé jak Tomáš vidět nežádám,
že jsi Pán a Bůh můj vroucně vyznávám.*

*Rač mé chabé víře větší sílu dát,
více v tebe doufat, víc tě milovat.*

(Z hymnu sv. Tomáše Akvinského, Kancionál č. 712)

PŘECE TEN ČAS NEPROZAHÁLÍM

Naše země je kostelíčky tak hustě posetá a vlak jede tak rychle, že mám tak stále co dělat... Jedu tak někdy non stop i několik hodin. Ještě mě to neomrzelo. Do toho se každou chvíli za oknem objeví hřbitůvek, tak mezi to stříhnu stříelnou modlitbu za zemřelé a zase pokračuju. Přece ten čas neprozahálím.

Se svolením zpracováno podle knihy: Marie Svatošová - Aleš Palán,
Neboj se vrátit domů, kterou vydalo nakladatelství Kalich.
Redakčně upraveno.